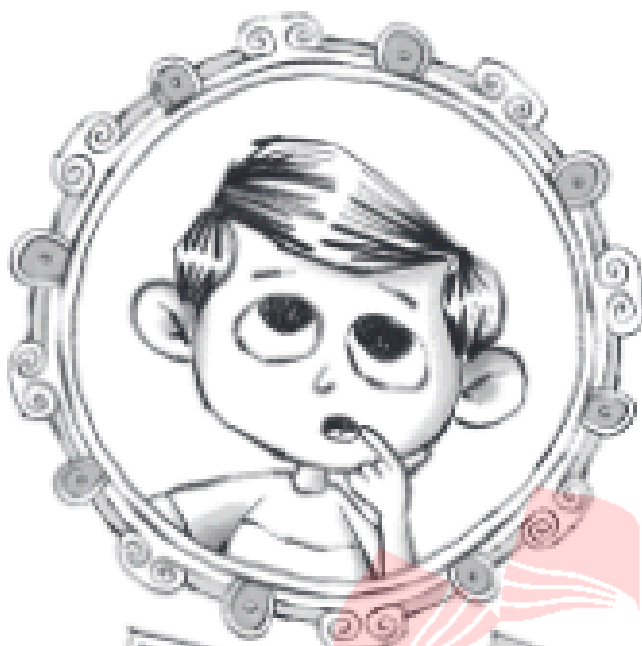

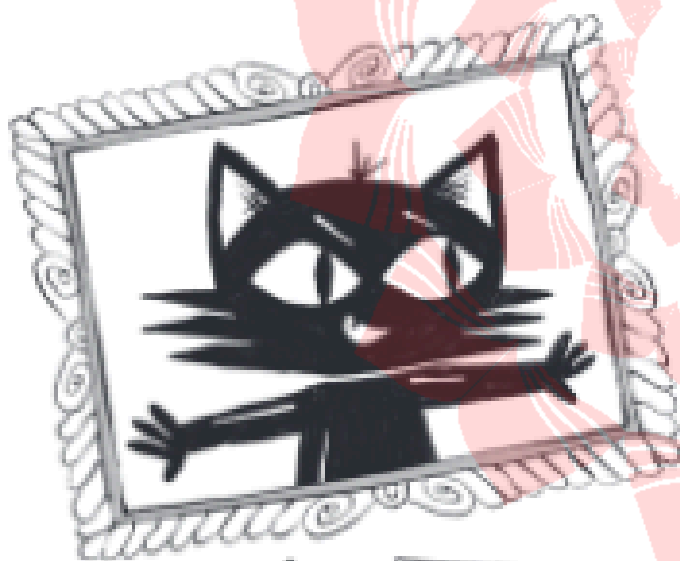
Lista per

Dani G.

Amandina Savarina

Guță

Profesorul
Invențio

sonajelor

Capitolul 1

O EXPLOZIE DEVASTATOARE

Când casa noastră a fost aruncată în aer de o explozie fenomenală, am fost nevoiți să ne mutăm la un hotel. Unul ieftin. Mi-a părut rău, pentru că aveam o căsuță simpatică.

25 de camere.

7 băi.

5 piscine.

3 servitori.

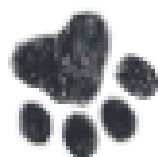
Stăteam pe ruinele casei și contemplem dezastrul. Cel mai dezamăgit a fost tata.

— Nu pot să cred. Eram convins că șanțul de apă cu aligatori flămânzi o să oprească pe oricine încearcă să pătrundă pe proprietatea noastră de șaptezeci de hectare.

O fi el un inventator genial, dar de data asta se înșelase.

— Vai, nu, o să fim din nou săraci? Sărăcia e supraestimată!

Asta a fost soră-mea, Amandina Savarina. Preocupările ei majore în viață sunt să-și facă selfie-uri și să salveze lumea împreună cu mine.

Apropo, eu sunt Dani G., dar sigur știți asta, fiindcă nu există chiar așa mulți copii spioni.

— RĂZBUNARE! am strigat într-un glas cu ea.

Mama ne-a aprobat în tăcere. O chema Amandorina și nu putea vorbi, așa că nu-i auzisem niciodată vocea. Știu că pare ciudat, dar vă asigur că se făcea înțeleasă fără probleme doar din felul cum ne privea.

Nu găseam, în schimb, pisica. Am început s-o strigăm disperăți.

— Guță! Guță! Unde ești, Guță?

Guță e motanul nostru (ne-am chinuit o grămadă să-i găsim numele ăsta, deci vă rog să nu râdeți). E o fostă pisică polițistă. Pun pariu că nu știți că există așa ceva. Fusesse dat afară pentru că era prea blând. Cică fraterniza cu infractorii, ceea

ce era perfect plauzibil. Era un motan negru cu maniere proaste și cu un caracter infect. Îl adoram.

— Mîa^u, aici sunt! Nu-mi găseam șoricelul de pluș.

Da, Guță vorbește. E o poveste lungă. **FOARTE** lungă, și are legătură cu experimentele științifice ale tatei.

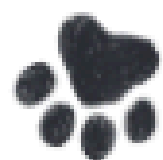

Ne-am cazat la un hotel numit sugestiv „Bună ziua, sărăcie!”, unde am fost întâmpinați de un portar într-un costum șifonat, cu un zâmbet și mai șifonat. Am încercat să ne ascundem dezgustul și am urcat în apartament, care semăna mai degrabă cu un adăpost pentru animale decât cu o locuință. Avea doar cinci dormitoare și trei băi. Ca să nu mai vorbesc de absența liftului, deși stăteam tocmai la etajul întâi.

— Uite, nu-i așa rău! E chiar... pitoresc, ne-a încurajat Amandina Savarina.

Apoi a întors privirea ca să nu vedem că plânge și și-a făcut un selfie.

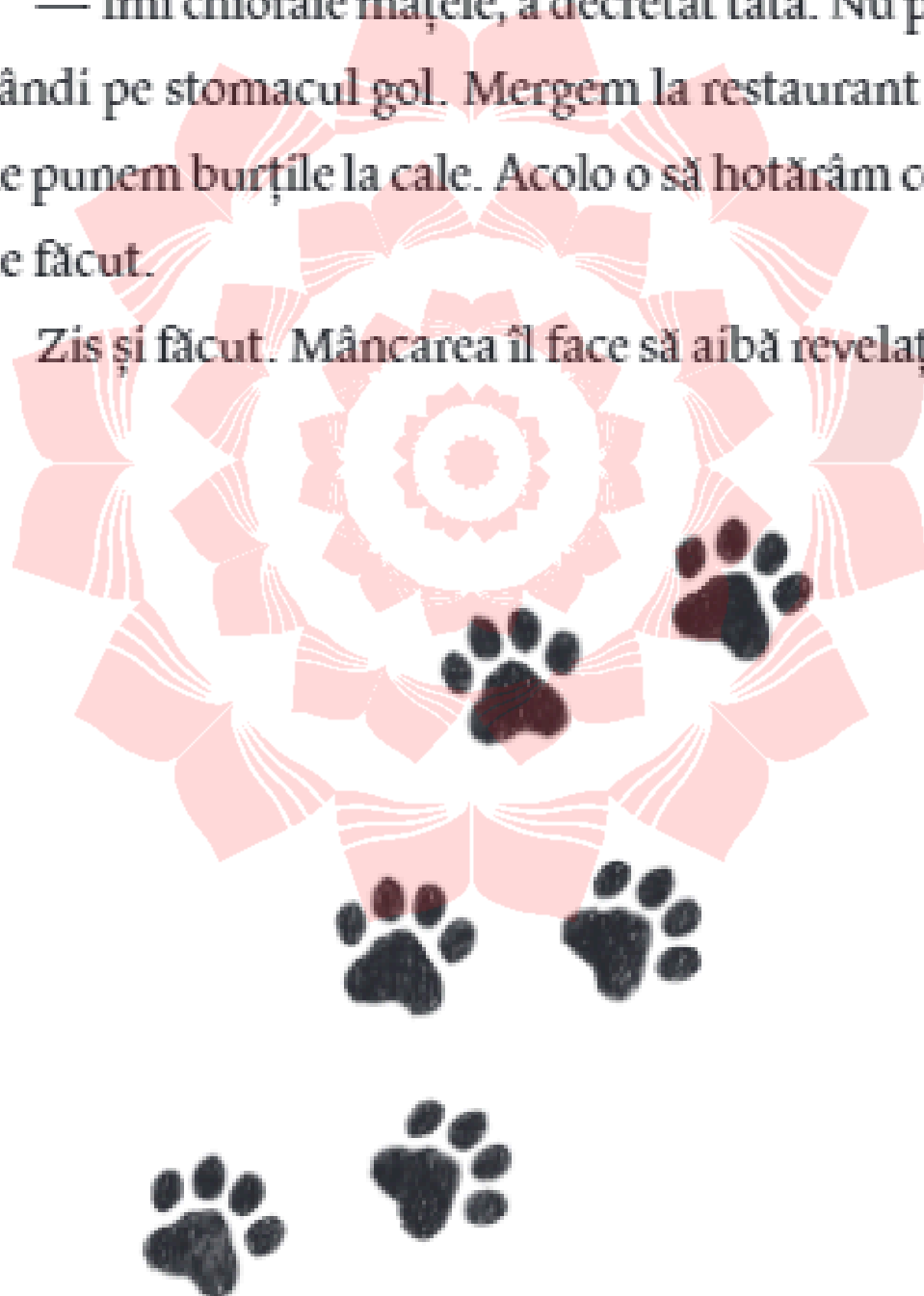
Nu-i împărtășeam optimismul. Nici Guță, care a făcut o piruetă și s-a prăbușit, prefăcându-se leșinat. Deocamdată trebuia să ne adaptăm

și să găsim *rapid* o soluție pentru a reveni la vechiul nostru stil de viață.

— Îmi chiorăie mațele, a decretat tata. Nu pot gândi pe stomacul gol. Mergem la restaurant să ne punem burțile la cale. Acolo o să hotărâm ce-i de făcut.

Zis și făcut. Mâncarea îl face să aibă revelații.

Capitolul 2

TATA ARE O REVELAȚIE

Pe lângă faptul că e un bucătar genial, tata este și **un mare mâncău**. E atât de gras, încât poate fi mai ușor să sari peste el decât să-l ocolești. (Sau invers? Nu contează.)

Ne-am bucurat că aveam un motiv s-o ștergem din cocina aia. Am coborât la restaurant, unde am comandat șapte pui întregi cu cartofi

prăjiți și trei pulpe de pui. Pulpele erau pentru mine, mama și soră-mea. Guță era la regim, așa că se freca de picioarele mele și cerșea. Degeaba, mintea îmi stătea la altceva.

— Colecția mea de păianjeni veninoși... am gemut.

Membrii familiei mele s-au cutremurat. Am presupus că sufereau alături de mine. Colecționez păianjeni veninoși de o jumătate de viață.

Adică de la cinci ani, ceea ce înseamnă că am zece ani.

— Bye-bye colecție de păianjeni, a făcut soră-mea. Sigur au murit cu toții în incendiu.

Am scrâșnit din dinți și am jurat răzbunare. Pe cei care făcuseră asta, nu pe soră-mea. Pe ea se răzbunase natura deja.

— Trebuie să-l găsim pe nemernicul care a făcut asta și să ne recuperăm averea, a spus tata cu gura plină. Și să salvăm lumea!

Nu era pentru prima dată când salvam lumea.

După ce se plictisise să lucreze pentru corporații, guverne și pentru cei care controlau guvernele și corporațiile, tata ajunsese la concluzia că voia să facă lumea un loc mai bun. Prin urmare, din când în când salva lumea. Cu ajutorul nostru.

— Dar cum? am întrebat deodată eu, Guță și Amandina Savarina (câteodată gândeam toți trei exact același lucru).

Tata ne-a zâmbit enigmatic și ne-a spus că avea deja un plan.

— Trebuie să avem răbdare și să ne pregătim pentru o aventură extraordinară.

— Adică NOI va trebui să avem răbdare și să ne pregătim pentru o aventură extraordinară, am bombănit.

Știam de dașile trecute când mai salvaserăm lumea ce însemna asta: că *noi* facem toate ches-tiile periculoase, iar *el* ne coordonează din foto-liul de acasă.

— Astea-s amănunte, m-a expediat el. După ce am analizat cu atenție situația și modul de operare, am ajuns la concluzia că în spatele ex-ploziei a stat...

— Da...? am făcut eu.

— Da...? a făcut Amandina Savarina.

— ...? a făcut mama.

— Mîa^u? a tresărit nerăbdător Guță.

— **Profesorul Invențio!**

O, nu! Nu Profesorul Invențio!

